

kvišku. Začel je hitreje mahati s perutnicami, toda zaman. Že v naslednjem trenutku je priletel z vso močjo v rosno travo . . .

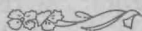
V začetku je bil ves omamljen, da sam ni vedel, kaj se je pravzaprav zgodilo. Bil je ves vrtoglav, in križ ga je bolel. Perutnice, ki jih je delal s težavo ves dan, so se raztrgale pri padcu popolnoma, da niso bile za nobeno rabo več. Polovica jih je ležalo tu, polovica tam; palčice so se zlomile in se ločile od papirja . . .

*

Zvečerilo se je, prijetno in hladno. Lojze je sedel za grmom na trati in si podpiral z roko glavo. Pri srcu mu je bilo vse nekako žalostno, da bi bil najrajši umrl . . . Njegova velika nada se je podrla, nada, ki se mu je že skoro izpolnila, o kateri je mislil, da ga ne more goljufati. — Ej, ne bo mogel nikdar meriti zračnih višin v prostem letu, ej, nikdar! Kakor drugi ljudje bo moral tudi on hoditi po trdi zemlji. Hotel se je dvigniti, da bi bil kakor brezskrbna ptica, a poizkus se mu je ponesrečil; in Lojze je izprevidel, da človeku ni možno s perutmi plavati po zraku.

Zato pa mu je bilo tudi tako hudo pri srcu, ko je sedel tisti večer za grmom na trati in ko je zahajalo svetlo solnce za sive vrhove gora . . .

C. Slavin.

Spodobno vedenje pri mizi.

Mnogim se zdi jesti najimenitnejše delo na svetu. To sicer ni; a imenitno delo je pa vendarle. Uprav to, kaj in kako jemo, odločuje naše zdravje. Pa še nekaj drugega se kaže v tem, kako kdo jé, namreč, kako se zna zatajevati, ga li smemo prištevati olikancem, ki so vajeni dostojnega vedenja itd.

Ne bode pač brez koristi, ako mlade čitatelje opozorim na nekatera pravila dostojnega vedenja pri mizi.

Neka uganka vprašuje: „Katere besede so otroci najbolj veseli?“ in odgovori: „Kosilo je na mizi!“ To je popolnoma naravna reč, in velika dobrota božja je, da naše telo poželi potrebne hrane. Ako kdo ne more uživati potrebne hrane, je to znamenje, da je bolan in nesrečen, ko bi bil tudi milijonar. Zato tudi zdravniki najprej in najbolj poprašujejo po tem, se li bolniku upira jed in pijača.

Toda to naravno slast je treba modro zatajevati in ji določevati prave meje. Prva napaka proti spodobnemu vedenju pri mizi je torej v tem, če kdo kaže preveliko in nebrzdano veselje in poželjenje po jedi. Oni-le deček za mizo na sliki se mi že zdi preveč vesel in poželjiv. Jako nedostojno je, ako se kdo poželjivo steguje in gleda, kaj je pripravljenega, ali

kaj se nese na mizo. Posebej med molitvijo odstranaj svoje misli od jedi in jih obračaj na Boga. Ne začenjaj jesti, predno so začeli oni, ki so imenitnejši mimo tebe. Ne devaj prevelikih kosov v usta, ne jej prehitro in prehlavno, s polnimi ustmi, ter vse dobro prežveči. Ako je jed še vroča, počakaj, da se ohladi; a ne smeš je pihati, marveč le z žlico mešati in hladiti. Nespodobno je zbirati si boljših kosov in v to svrho celó preobračati po skledi ali nazaj dejati, ako se ni posrečilo si izbrati najboljšega. Nedostojno je hvaliti svojo priljubljeno jed, in še manj se spodobi grajati, če ni kaj všeč. Tudi ni kaj posebno olikano, ako povabljenec pozneje našteva in pripoveduje, kaj so jedli in kako so bili postreženi. — Posebno pa skrbi za čednost, ki se ji pravi zmernost. Bolje bo, če ješ premalo nego preveč. Položi žlico, ko bi smel še nekolikokrat zajeti. Sploh naj se ne pozabi, da glavni namen hrani je ta, da si ohranimo življenje in zdravje, ne pa, da bi stregli okusu in slasti. Saj so že pagani imeli pregovor: „Ne živimo zato, da bi jedli, marveč jemo zato, da živimo.“

Poleg prevelikega poželjenja pri uživanju božjih darov, ki ga premaguj, je še več drugih napak in nerodnosti, katerih se izogiblji. Nedostojno je: žlico držati na kratko ali s pestjo; ostanke juhe zlivati na žlico ali pa kar s ploščka posrebat; kruh rezati na miznem prtju ali pa odgrizovati od celega kosa; jedi duhati ali drugim ponujati, naj jih poduhajo, z odprtmi ustmi žvečiti itd. Kadar ješ, naj te nihče ne sliši: grdo je, če kdo cmaka, srka, sreblje itd. Ne valjaj grizljcev po ustih; ne spremljaj požirkov s kimanjem ali svitlejšimi pogledi. Ustnic ne smeš brisati z roko ali ob mizni prt ali jih celo oblizavati. Tudi prstov ne oblizuj, marveč obriši jih ob prtič. Noža, žlice in vilic ne smeš brisati ne ob mizni prt ne ob prtič. Koščic, pešak in drugih nepoužitnih reči ne smeš izpljuvati na mizo ali pod mizo; také reči se polagajo na vrh ploščka ali na žlico. Tudi z nogami bodi miren in ne steguj jih daleč; ne sedi preblizo mize, a tudi ne predaleč. Dokler imaš še kaj v ustih, ne govori in se ne smeja.

Še marsikaj bi bilo treba opomniti, a več reči je takih, ki jih je treba pokazati in se ne dajo zadostno opisati, in te so vam gotovo razjasnili vaši starši in vzgojitelji. Jaz sem hotel s tem spisom posebno to doseči, da bi se nikjer ne zanemarili, marveč povsod se vedeli tako, kakor velevalo pravila dostojnosti.

„*Internus.*“

Iz dežele bajk in basni.

37. Žabje-mišja vojska.

(Prosto poslovenjeno.)

I.

(Princ Drobtiņojed pride na dvor kralja Mehureža. Tu ga dohiti nesrečna smrt.)

Bilo je za časa, ko je mnogoštevilno žabje ljudstvo vladal kralj, spominavrednega imena: Mehurež. Med gostozarastlimi holmi je ležalo bičevja